

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie*

ZÁHADA
MODRÉHO
VLAKU

A close-up, low-angle shot of a steam locomotive's engine, focusing on the large flywheel and various mechanical components. The scene is dimly lit, with a strong light source from the right creating highlights on the metal surfaces and casting deep shadows. The background is dark and slightly hazy, suggesting a railway setting.

Agatha
Christie®

ZÁHADA
MODRÉHO
VLAKU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Agatha Christie: *The Mystery of the Blue Train*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HARPER, an imprint
of HarperCollinsPublishers, New York 2001,
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Mystery of the Blue Train © 1928 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Záhada Modrého vlaku © 2015 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Agatha Christie®Poirot® are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Translation © Alexandra Ruppeldtová 2015

Cover Design © Peter Brunovský 2015

Cover Photo © iStock.com/Vibelmages

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1892-0

*Dvom význačným členom O. F. D.
Charlotte a Petrovi*

MUŽ S BIELOU HRIVOU

1

Keď prechádzal cez Place de la Concorde, blížila sa polnoc. Aj v elegantnom kožuchu, ktorý zahaľoval jeho vycivenú postavu, pôsobil akosi neduživo a biedne.

Nevysoký chlapík s potkaňou tvárou. Povedali by ste, že je to človek, ktorý nikdy nebude hrať nijakú závažnú rolu, nedosiahne významné postavenie. A predsa by sa nezainteresovaný pozorovateľ mýlil, keby dospel k podobnému záveru. Pretože tento napohľad nenápadný, nevýrazný človečik hral v osudoch sveta zásadnú úlohu. Bol kráľom v ríši, kde vládnu krysy.

Napríklad aj teraz ho očakávali na veľvyslanectve istej krajiny. On však predtým musel ešte vybaviť jednu záležitosť, o ktorej nebol spomínaný úrad oficiálne informovaný. Mesiac mu zalial bledú tvár ostrým svetlom. Úzky nos mal mierne zakrivený. Jeho otec, poľský žid, bol drobný živnostník, krajčír. Akiste by sa mu páčila práca, za ktorou sa jeho syn vydal do cudziny a ktorej sa dnes večer mienil venovať.

Prešiel na druhú stranu Seiny a vstúpil do jednej z neslávnych parížskych štvrtí. Zastal pred vysokým chátrajúcim domom a vyšiel k bytu na štvrtom poschodí. Ešte nestihol poriadne zaklopať, už mu otvorila žena, očividne ho čakala. Ani ho nepozdravila, pomohla mu pri vyzliekaní kabáta a zavedla ho do nevkusne zariadenej obývačky. Svetlo žiaroviek tlmili zaprášené ružové tienidlá; aj keď trochu zjemňovali tvár mladej ženy, nemohli zakryť hrubú vrstvu nešikovne naneseného púdry,

ktorým nijako nevedela zamaskovať vystúpené líčne kosti. Nebolo pochýb ani o pôvode, ani o profesii Oľgy Demirovovej.

„Všetko v poriadku, maličká?“

„Áno, Boris Ivanovič.“

Spokojne prikývol. „Myslím, že ma nikto nesledoval,“ zahundral popod nos.

V jeho hlase však bolo cítiť napätie. Podišiel k oknu, odhrnul záves a opatrne pozrel von. Vzápätí sa strhol a odskočil.

„Oproti na chodníku sú dvaja chlapi. Zdá sa mi, že...“ Nedo povedal a začal si hrýzť nechty – vždy keď bol nervózny, vrátil sa k tomuto zlovyku.

Ruska rozvážne pokrútila hlavou.

„Už tam stáli aj predtým,“ upokojovala ho.

„Zdá sa mi, že hliadkujú.“

„Možno,“ pripustila ľahostajne.

„Ale potom...“

„No a? Aj keby čosi vedeli, nebudú odtiaľto sledovať vás.“

Tenké pery sa mu skrivili do škodoradostného úškrnu.

„Nie,“ pripustil, „to je pravda.“ Chvíľu nad čímisi uvažoval, potom pokračoval: „Ten prekliaty Američan nech sa o seba postará sám, ako každý.“

„Pravdaže.“

Opäť sa vrátil k oknu.

„Stáli zákazníci,“ zachichotal sa tíško. „Obávam sa, že polícia ich dôverne pozná. Nuž čo, želim úspešný lov.“

Oľga Demirovová pokrútila hlavou.

„Ak je pravda, čo sa o Američanovi povráva, bude treba viac než dvoch zbabelých vagabundov, aby ho dostali.“ Odmlčala sa. „Iba ak...“

„Čo?“

„Ale nič. Len toľko, že dnes večer tadiaľto dvakrát prešiel akýsi bielovlasý muž.“

„A čo je na tom zvláštne?“

„Keď prechádzal popri tamtých dvoch, spadla mu rukavica. Jeden z nich ju zdvihol a podal mu ju. Veľmi nenápadné.“

„Nebodaj je ich chlebobdarca?“

„Áno. Pravdepodobne.“

Malý Rus zrazu badateľne zneistel.

„Ste si istá, že balíček je v bezpečí? Nedotknutý? Všetličo sa povára, tie reči sa mi nepáčia.“

Zas si obhrýzal nechty.

„Presvedčte sa na vlastné oči.“

Zohla sa ku kozubu a obratne rozhrabala uhlie. Spod hĺby skrkvaneho papiera vytiahla podlhovastý balíček, zabalený v zažltnutých novinách, a podala mu ho.

„Skvelá skrýša,“ prikývol uznanlivo.

„Už mi dvakrát prehládali byt. Rozpárali dokonca aj matrac.“

„Ako vravím,“ zamumlal. „Všetličo sa povára. Nemali sme sa tak dlho handrkovať o cene.“

Odbalil prvú vrstvu a ukázal sa hnedý papier. Odstránil aj ten, skontroloval obsah a rýchlo ho znova zabalil. Vtom prešlo ticho ostré drnčanie elektrického zvončeka.

Oľga pozrela na hodiny. „Američan je presný,“ povedala.

Vyšla z izby. O chvíľu sa vrátila s plecnatým cudzincom – o jeho pôvode nemohlo byť nijakých pochyb. Oboch si skúmavo premeral.

„Pán Krasnin?“ spýtal sa zdvorilo.

„Áno,“ odvetil Boris Ivanovič. „Uznávam, že som nezvolil práve najvhodnejšie miesto stretnutia. Je však nevyhnutné zachovať najvyšší stupeň utajenia. Nemôžem si dovoliť, aby sa prezradila moja účasť na transakcii.“

„Chápem,“ zareagoval cudzinec chladno.

„Dúfam, že sa môžem spoľahnúť na vašu diskretnosť. Bol by som nerád, keby vyšli najavo podrobnosti. Je to jedna z podmienok – no, povedzme, nášho obchodu.“

Američan prikývol.

„Na tom sme sa predsa už dohodli,“ prehodil ľahostajne.
 „A teraz mi láskavo ukážte tovar.“

„Máte peniaze – v hotovosti?“

„Iste,“ potvrdil kupujúci.

Akosi sa ich však neponáhľal vytiahnuť. Po chvíli váhania ukázal Krasnin na neveľký balíček na stole.

Cudzinec ho vzal a rozbaliť. Potom podišiel k lampe a podrobne preskúmal jeho obsah. Až keď bol spokojný s výsledkom prehliadky, vytiahol z vrecka hrubú koženú peňaženku a vybral zväzok bankoviek. Podal ich Rusovi, ten si ich pozorne prepočítal.

„V poriadku?“

„Ďakujem, monsieur. Všetko je, ako má byť.“

„Výborne!“ zvolal hosť a nedbalo si strčil hnedý papierový balíček do vrecka. Uklonil sa Oľge. „Tešilo ma, mademoiselle. Porúčam sa, pán Krasnin.“

Vyšiel a zabuchol za sebou dvere. Krasnin s Oľgou na seba pozreli. On si oblizol vysušené pery.

„Ktovie, či sa mu podarí dostať do hotela,“ zamumlal.

Ako na povel sa obaja obrátili k oknu a odtiaľ sledovali Američana. Zabočil doľava, kráčal svižne, ani raz sa neobzrel. Vtom sa spod jednej brány odlepili dva tieň a nenápadne ho nasledovali. O chvíľu všetci traja zmizli v nočnej čierňave.

„Nič sa mu nestane,“ vyhlásila Oľga Demirovová. „Nebojte sa – alebo nedúfajte, neviem, ktorá možnosť vám viac vyhovuje.“

„Odkiaľ beriete to presvedčenie?“ čudoval sa Krasnin.

„Človek, ktorý vlastným úsilím zarobil toľko čo on, má akiste dosť rozumu,“ odvetila. „A keď sme pri peniazoch...“

Významne naňho pozrela.

„No?“

„Môj podiel, Boris Ivanovič.“

Krasnin jej s istou nevôľou podal dve bankovky. Prikývla na znak vďaky a bez okolkov si ich strčila do pančuchy.

„Dobre,“ poznamenala spokojne.

Zvedavo na ňu pozrel.

„Nefutujete, Oľga Vasilievna?“

„Nie. Za čím mám ľutovať?“

„Za tým, čo ste tu skrývali. Nejednej žene – vlastne väčšine žien – by čosi také pomútilo hlavu.“

Zamyslene prikývla.

„Áno, máte pravdu. Väčšina žien by zrejme stratila rozum. Ale ja nie. Ktovie...“ odmlčala sa.

„Čo ste chceli povedať?“ pobádal ju Krasnin.

„Američanovi neublížia, som si istá. No potom...“

„Čo potom?“

„Určite ich daruje nejakej žene,“ zamyslene vysvetľovala Oľga. „A bohvie, čo sa stane...“

Zahlnala pochmúrne úvahy a pobrala sa k oknu. Vzápätí privolala aj spoločníka.

„Aha, už je tu zas – ten chlap!“

Spolu hľadeli dolu. Po chodníku pomalým krokom prechádzal štíhly elegantný muž s cylindrom na hlave, zahalený v plášti. Keď sa ocitol pod pouličnou lampou, svetlo dopadlo na hrivu hustých bielych vlasov.

MARKÍZ

2

Muž s bielymi vlasmi kráčal nenáhľivo, okolie akoby ho vôbec nezaujímalo. Najprv zabočil doprava, potom doľava. Podchvífou si zahmkal nejakú melódiu.

Odrazu sa zarazil, zastal, zbystril pozornosť. Čosi začul. Možno len kdesi praskla pneumatika – alebo to bol výstrel? Chvíľu mu na perách pohrával akýsi zvláštny úsmev. Potom znova pomaly vykročil.

Keď zašiel za roh, zistil, že sa čosi deje. Predstaviteľ zákona

si robil poznámky do notesa, hrčilo sa okolo neho zopár oneskorených okoloidúcich. Bielovlasý muž podišiel k jednému z nich a zdvorilo ho požiadal o informáciu.

„Stalo sa tu niečo?“

„*Mais oui, monsieur.* Dvaja lupiči napadli muža, postaršieho Američana.“

„Aj mu ublížili?“

„Kdeže,“ zasmial sa chodec. „Ten pán mal vo vrecku revolver a prv než stihli zaútočiť, vypálil niekoľko rán. Keď im okolo uší zahvižďali guľky, zľakli sa a zdúchli. Polícia prišla, až keď bolo po všetkom, ako vždy.“

„Aha,“ hlesol muž s bielymi vlasmi.

Nedával najavo nijaký zvláštny záujem.

Bez akéhokoľvek znepokojenia sa znovu vydal na nočnú obchôdzku. Onedlho prešiel cez Seinu a ocitol sa v bohatších štvrtiach. Asi o dvadsať minút zastal pred jedným z domov na tichej, aristokraticky pôsobiacej ulici.

V skutočnosti to bol navonok skromný, nenápadný obchodík pána Papopolousa, obchodníka so starožitnosťami. To meno si získalo taký cveng, že nepotreboval reklamu. Navyše väčšina jeho transakcií sa neuskutočňovala za pultom. Monsieur Papopolous mal nádherný byt na Champs Elysées, dalo by sa teda predpokladať, že o tejto nočnej hodine sa nachádza práve tam, a nie v práci. Bielovlasý muž však smelo stlačil takmer utajený zvonček.

Ráznosť pohybu bola namieste. Dvere sa otvorili a stál v nich chlap tmavej pleti so zlatými krúžkami v ušiach.

„Dobry večer,“ pozdravil host'. „Pán je tu?“

„Áno, ale o takomto čase nikoho neprijímam,“ odvrkol sluha.

„Myslím, že mňa prijme. Povedzte mu, že prišiel jeho priateľ, *monsieur le marquis.*“

Sluha otvoril dvere dokorán a vpustil návštevníka.

Muž, ktorý sa predstavil ako markíz, si počas rozhovoru skrýval rukou tvár. Keď sa počerný vrátil s odkazom, že pán

Papopolous ho s radosťou prijme, cudzinec si odhalil obličaj. Sluha bol buď ohromne nevšímavý, alebo skvele vyškolený, pretože ho vôbec neprekvapila hosťova maska z čierneho saténu. Zaviedol ho k dverám na konci chodby, otvoril mu a obradne ho ohlásil: „*Monsieur le marquis.*“

Človek, ktorý vstal, aby privítal zvláštneho cudzinca, sa honosil impozantnou postavou. Z pána Papopolousa vyžarovalo čosi vznešené a patriarchálne. Vysoké klenuté čelo, nádherná biela brada, spôsoby kazateľsky vľúdne.

„Drahý priateľ,“ zahlaholil Grék.

Hovoril po francúzsky, zvučným, sýтым hlasom.

„Dovoľte, aby som sa ospravedlnil, že prichádzam v takúto neskorú hodinu,“ spustil návštevník.“

„Netreba,“ upokojoval ho Papopolous blahosklonne, „je to celkom zaujímavý čas. A iste máte za sebou aj interesantný večer.“

„Ja osobne nie,“ povedal markíz.

„Vy osobne nie,“ zopakoval Papopolous, „isteže nie. A ne-siete nejaké správy?“

Prebodol markíza pohľadom, v ktorom už nebola ani štipka priateľskej dobrosrdečnosti.

„Žiadne. Pokus sa nevydaril. Nič iné som vlastne ani nečakal.“

„Iste, iste,“ súhlasil starožitník. „Každé násillie by...“

Mávól rukou, aby vyjadril nechúť k akejkoľvek surovosti. A naozaj, na pánu Papopolousovi ani na tovare, s ktorým obchodoval, nebolo nič ordinárne. Dobré ho poznali na mnohých európskych dvoroch a niektorí panovníci ho dôverne oslovovali krstným menom. Mal povest' mimoriadne diskrétného človeka. Reputácia, umocnená jeho priam aristokratickým výzorom a správaním, mu pomohla uskutočniť niekoľko dosť pochybných transakcií.

„Priamy útok,“ skonštatoval Papopolous a pokrútil hlavou, „sem-tam sa podarí, no iba zriedka splní účel.“

Markíz pokrčil plecami. „No niekedy ušetrí čas,“ poznamenal, „a nič to, aj keď nevyjde. Zato ten druhý plán nezlyhá.“

„Naozaj?“ Obchodník naňho pozrel s nádejou.

Bielovlasý muž pomaly prikývol.

„Nesmierne dôverujem vašim, ehm, schopnostiam,“ povedal starožitník.

Markíz sa pousmial.

„Dovolím si vás ubezpečiť,“ zamumlal, „že vašu dôveru neklamem.“

„Máte jedinečné príležitosti.“ V Papopolousovom hlase zaznel mierne závistlivý tón.

„Sám si ich vytváram,“ vyhlásil Markíz.

Nato vstal a vzal si plášť – po príchode ho nedbalo prehodil cez operadlo kresla.

„Budem vás priebežne informovať o vývoji situácie. Z vašej strany sa však nesmie objaviť žiadna prekážka.“

Grék sa zatváril dotknuto.

„U mňa ide vždy všetko hladko,“ bránil sa.

Host' sa usmial, bez jediného slova na rozlúčku vyšiel z izby a zavrel za sebou dvere.

Starožitník chvíľu zamyslene postával, hladil si kmeťovskú bielu bradu a potom prešiel k druhým dverám, ktoré sa otvárali dovnútra.

Keď nečakane stlačil kľučku, do miestnosti doslova vpadla mladá žena – očividne za nimi načúvala s uchom pritisnutým ku kľúčovej dierke. Papopolous neprejavil ani náznak prekva- penia či znepokojenia. Zjavne bol na podobné spôsoby zvyknutý.

„Čo to stváraš, Zia?“ spýtal sa.

„Nepočula som ho odchádzať,“ vysvetľovala dievčina, krá- savica kyprých tvarov s iskrivými čiernymi očami. Na prvý pohľad sa nápadne podobala na Papopolousa, nebolo pochyb, že je to jeho dcéra. „Otrava,“ ponosovala sa podráždene, „cez dierku sa nedá naraz pozerať aj počúvať.“

„Aj mňa to už párkrát rozčúlilo,“ úprimne sa priznal starožitník.

„Takže to bol Markíz,“ nahlas sa zamyslela Zia. „Vždy má na tvári masku, otec?“

„Zásadne.“

Obaja sa na chvíľu odmlčali.

„Bol tu kvôli rubínom, však?“ spýtala sa.

Otec prikývol. „Čo si o ňom myslíš, dieťa?“ V očkách drobných ako čierne koráliky sa mu mihol náznak pobavenia.

„O Markízovi?“

„Áno.“

„Podľa mňa,“ začala Zia pomaly, „ťažko nájsť pravého Angličana, ktorý hovorí tak dobre po francúzsky ako on.“

„Fíha!“ zvolal Papopolous. „Skvelý postreh!“ Hľadel na Ziu s blahosklonným súhlasom.

„A ešte sa mi zdá,“ pokračovala dcéra, „že má akýsi čudný tvar hlavy.“

„Áno, má ju pomerne veľkú,“ pripustil. „Priam obrovskú. Nedá sa tomu vyhnúť, ak má človek parochňu.“

S úsmevom pozreli jeden na druhého.

OHNIVÉ SRDCE

3

Rufus van Aldin vošiel cez otáčavé dvere do hotela Savoy a zamieril k recepcii. Recepcný ho pozdravil s úctivým úsmevom.

„Som rád, že ste sa vrátili, pán van Aldin,“ pozdravil ho. Americký milionár odpovedal miernym kývnutím hlavy.

„Všetko v poriadku?“ spýtal sa.

„Áno, pane. Major Knighton je už vo vašom apartmáne.“ Host' opäť prikývol.

„Prišla nejaká pošta?“ informoval sa.

„Už sme vám ju poslali hore, pán van Aldin. Och, nie, moment!“ Siahol do priečinka a vytiahol list.

„Prišiel len pred chvíľou,“ dodal na vysvetlenie.

Rufus van Aldin si ho vzal, a len čo zbadal úhľadné ženské písmo, prísny výraz jeho tváre sa odrazu zmenil. Ostré črty zmäkli a na perách sa mu objavil úsmev. Akoby sa z neho stal úplne iný človek. Pobral sa k výťahu celý rozžiarený.

V obývacej miestnosti apartmánu sedel za písacím stolom mladý muž a zručne triedil poštu; bolo vidieť, že má dlhoročnú prax. Keď vošiel van Aldin, svižne vyskočil.

„Zdravím, Knighton!“

„Vitajte, pane. Ako bolo?“

„Mohlo byť aj horšie,“ odvetil milionár vecne. „Paríž je v dnešných časoch takmer zapadákov. Ale vybavil som, čo bolo treba.“

Namosúrene sa usmial popod nos.

„Vždy dosiahnete svoje,“ zasmial sa tajomník.

„Máte pravdu,“ súhlasil van Aldin.

Povedal to vecne, ako keď sa konštatuje všeobecne známy fakt. Zhodil z pliec ťažký zvrchník a podišiel k stolu.

„Niečo súrne?“

„Nemyslím. Väčšinou samé bežné veci. No ešte som neprebral všetko.“

Van Aldin mlčky prikývol. Len zriedka zamestnancov kritizoval či chválil. Postupoval jednoducho: prijímal ich na skúšku a rýchlo prepúšťal tých, čo sa neosvedčili. Vyberal ich nezvyčajným spôsobom. Napríklad Knightona si úplne náhodou vyhladol pred dvoma mesiacmi v istom švajčiarskom letovisku. Pozdával sa mu, preveril si jeho vojenské záznamy, kde našiel vysvetlenie, prečo major pri chôdzi kríva. Mladík sa netajil tým, že hľadá zamestnanie, a nesmelo sa spýtal milionára, či by o niečom nevedel. Van Aldin si doteraz s úsmevom spomínal na nemý úžas mladíka, keď mu ponúkol miesto on sám, taký významný človek.

„Lenže ja nemám žiadne skúsenosti s administratívou,“ jachtal vtedy.

„Na tom ani zbla nezáleží,“ ubezpečoval ho van Aldin. „Mám

na to už troch tajomníkov. Najbližších šesť mesiacov však mienim tráviť v Anglicku, a preto potrebujem Angličana, ktorý sa vyzná v záležitostiach spoločenského rázu.“

Zatiaľ mohol byť so svojím výberom spokojný. Knighton sa osvedčil, pracoval rýchlo, bol bystrý, vynachádzavý a v neposlednom rade sa vyznačoval osobným šarmom.

Teraz ukázal na tri či štyri listy, ktoré boli uložené na samostatnej kôpke.

„Možno by bolo vhodné, keby ste si pozreli tieto,“ navrhol. „Prvý sa týka dohody s Coltonom...“

Rufus van Aldin však odmietavo zdvihol ruku.

„Dnes večer sa nemienim venovať ničomu vážnemu,“ vyhlásil. „Všetko počká do zajtra. Okrem tohto,“ dodal a ukázal obálku, ktorú držal v ruke. Tvár mu opäť zmäkla úsmevom.

Richard Knighton sa chápavo usmial.

„Od pani Ketteringovej?“ neodpustil si. „Volala vám včera aj dnes. Zdá sa, že sa s vami potrebuje okamžite stretnúť.“

„Naozaj?!“

Úsmev sa z miliónárovej tváre razom vytratil. Otvoril obálku a vytiahol popísaný list. Ako čítal, čoraz väčšmi sa mračil, až sa mu napokon ústa stiahli do nahnevanej grimasy, ktorú tak dobre poznali na newyorskej Wall Street. Obočie sa mu zlovestne zježilo.

Tajomník sa taktne odvrátil a ďalej triedil písomnosti.

Miliónár ticho zahrešil, zaťatou päťou udrel do stola.

„To nestrpím,“ zašomral si popod nos. „Chúďa malé, ešte šťastie, že sa môže spoľahnúť aspoň na otca.“

Niekoľko minút zachmúrene chodil po miestnosti. Knighton sa radšej vytrvalo hrbil nad stolom. Van Aldin odrazu prudko zastal. Vzal si plášť z kresla, kam ho predtým odhodil.

„Znovu odchádzate, pane?“

„Áno, za dcérou.“

„Keby volali od Coltona...?“

„Tak ich pošlite do čerta,“ odvrkol zamestnávateľ.

„Ako si želáte,“ vecne prikývol tajomník.

Van Aldin si medzitým obliekol zvrchník, narazil si na hlavu klobúk a zamieril k dverám. S rukou na kľučke zastal.

„Ste chlap na svojom mieste, Knighton,“ vyhlásil. „Zbytočne ma neotravujete, keď som rozčúlený.“

Knighon sa pousmial, ale nepovedal nič.

„Ruth je moje jediné dieťa,“ pokračoval milionár, „a nikto na svete netuší, čo všetko pre mňa znamená.“

Tvár mu rozžiarił mierny úsmev. Strčil si ruku do vrečka.

„Niečo vám ukážem.“

Vrátil sa k tajomníkovi.

Vytiahol z vrečka balíček nedbalo zabalený v hnedom papieri. Keď ho rozbalil, bola v ňom ošúchaná červená zamatová škatuľka. Na vrchnáku vyčáčkany monogram s korunkou. Keď ho odklopil, tajomník zhíkol. Na trochu zájdenej bielej látke, ktorou bolo vystlané dno, sa skveli drahokamy červené ako krv.

„Panebože!“ zaúpel Knighton. „Sú... sú pravé?“

Van Aldin sa pobavene zachichotal.

„Nečudujem sa, že sa pýtate. Sú totiž medzi nimi tri najväčšie rubíny sveta. Nosila ich ruská cárovná Katarína. Ten prostredný sa volá Ohnivé srdce. Je dokonalý, bez jediného kazu.

„Musia mať nevyčísliteľnú cenu,“ jachtal tajomník.

„Štyristo- alebo päťstotisíc dolárov,“ nonšalantne prehodil zamestnávateľ. „A to neberiem do úvahy historickú hodnotu“.

„A vy ich nosíte len tak vo vrečku?“

Van Aldin sa pobavene zasmial.

„Ako vidíte. Chcem ich darovať svojej drahej Ruth.“

Tajomník sa potuteľne uškrnul.

„Už chápem, prečo bola pani Ketteringová taká rozrušená, keď telefonovala.“

Van Aldin pokrútil hlavou, črty tváre mu opäť stvrdli.

„Mýlite sa,“ namietal. „O kameňoch nič netuší, chystám sa ju prekvapiť.“ Zatvoril škatuľku a pomaly ju začal nanovo baliť. „Je veľmi smutné, Knighton,“ rozprával pri tom, „že človek môže

tak málo urobiť pre tých, ktorých má rád. Aj keď by som dcére kúpil hoci aj polovicu zemegule, nič by jej nepomohlo. Ozdobím jej hrdlo týmito skvostmi, možno ju aspoň na chvíľu potešia, ale..." Smutne pokrútil hlavou. „Ak žena nie je šťastná doma..." Nedokončil vetu.

Tajomník chápavo prikývol. Dobre poznal povest' jeho zaťa Dereka Ketteringa.

Van Aldin si vzdychol. Vložil balíček opäť do vrecka na zvrchníku, rozlúčil sa kývnutím hlavy a vyšiel z miestnosti.

CURZON STREET

4

Ketteringovci bývali v elegantnom dome na Curzon Street. Komorník, ktorý mu otvoril, okamžite spoznal Rufusa van Aldina a dovolil si diskrétny úsmev na privítanie. Zavedol ho na poschodie do rozľahlého salóna.

Pri okne sedela dáma.

„Otec, aká som rada, že si prišiel!“ vyskočila s výkrikom. „Celý deň som vyvolávala majorovi Knightonovi. Pokúšala som sa ňu zastihnúť, ale nevedel mi povedať, kedy sa vrátiš.“

Ruth Ketteringová mala dvadsaťosem rokov. Nebola krásavica, dokonca nebola ani pekná v tradičnom slova zmysle, ale vďaka sfarbeniu musela zaujať každého. Van Aldina v mladosti prezývali Mrkva alebo Ryšavec – a ona po ňom zdedila takmer tizianovský odtieň vlasov. Nádherne s nimi kontrastovali tmavé oči a mihalnice čierne ako žúžoľ, pravda, trochu primafované. Bola vysoká, štíhla, pohybovala sa ladne. Na prvý pohľad pripomínala Raffaelovu Madonu. No keď ste sa lepšie prizreli, pობadali ste, že línia čeľuste a črty brady sú podobné Van Aldinovým. Prezrádzali rozhodnosť a odhodlanie. Chlapovi čosi také pristane, žene však menej. Od detstva bola Ruth zvyknutá presadzovať si svoje a každý, kto sa jej vzoprel, čo-

skoro zistil, že dcéra Rufusa Van Aldina sa len tak ľahko nevzdáva.

„Knighton mi vravel, že si telefonovala,“ povedal van Aldin. „Len pred polhodinou som sa vrátil z Paríža. Čo sa zase deje s Derekom?“

Tvář Ruth Ketteringovej zaliala zlostná červeň.

„Nemám slov! Toto už prekročilo všetky medze,“ zvolala. „Tuším vôbec nevníma, čo mu hovorím.“

V jej hlase znel vzdor a hnev.

„Mňa bude počúvať, neboj sa,“ namosúrene zavrčal miliónár.

„Posledný mesiac som ho takmer nevidela,“ pokračovala Ruth. „A všade sa vytrča s tou ženskou.“

„S ktorou?“

„Mirelle. Tancuje v divadle Parthenon, predstav si!“

Van Aldin užasol.

„Minulý týždeň som bola v Leconbury. A... a zdôverila som sa jeho otcovi. Bol ohromne milý a chápaný. Sľúbil, že Derekovi vyčistí žalúdok.“

„Už ho vidím!“ výsmešne zvolal Van Aldin.

„Ty pochybuješ, otec?“

„No samozrejme, drahá. Chudák starý lord Leconbury je na mizine. Iste s tebou súcitil, snažil sa ňa upokojiť. Veď jeho synáčika a dediča sa podarilo oženiť s dcérou jedného z najbohatších mužov Spojených štátov! Nechce to nijako pobabrať. Ale je už jednou nohou v hrobe, to každý vie, a nech povie hocičo, Derek mu kašle na hlavu.“

Ruth sa na chvíľu odmlčala, potom vyrukovala s prosbou. „A nemohol by si niečo spraviť ty, otec?“

„Mohol,“ usúdil miliónár. Sekundu uvažoval, vzápätí pokračoval. „Dalo by sa toho podniknúť viac, no len jedno by malo zmysel. Máš dosť guráže, Ruth?“

Vyvalila naňho oči a on prikývol.

„Myslím to vážne. Máš odvahu priznať pred svetom, že si

urobila chybu? Je len jedna cesta, ako vybrdnuť z tejto šlamastiky, dievčatko moje. Odpíš straty a začni odznova.“

„Ty myslíš...?“

„Rozvod.“

„Rozvod?!“

Van Aldin sa pousmial.

„Tváriš sa, akoby si to slovo ešte nikdy nepočula. A pritom je to v tvojom okolí bežná vec.“

„Áno, ale...“

Odmlčala sa a zahryzla si do pery.

Otec na ňu chápavo hľadel. „Ja viem, Ruth. Si po mne, nerada sa vzdávaš. No ja som sa naučil – a skús si to osvojiť aj ty –, že niekedy nie je iné východisko, len cúvnuť. Možno by som našiel spôsob, ako prinútiť Dereka, aby sa k tebe vrátil, no každým by sa to skončilo rovnako. Je to naničhodník, Ruth, je skrz-naskrz skazený. A robím si výčitky, že som ti dovolil, aby si sa zaňho vydala. Ale postavila si si hlavu a on sa celkom vážne tváril, že chce začať nový život... Navyše raz som ti už skrížil plány, zlatko...“

Pri posledných slovách na ňu nepozrel. Keby to urobil, videl by, ako jej do líc stúpila červeň.

„Veru áno,“ povedala ľadovo.

„A druhýkrát som už nemal srdce. No nevieš si predstaviť, ako veľmi ľutujem. Máš za sebou pár ťažkých rokov, dievča.“

„No, nebol to práve najpríjemnejší život,“ uznala.

„Preto tvrdím, že je najvyšší čas urobiť všetkému raz a navždy koniec!“ Udreľ päťou do stola. „Ak k nemu ešte niečo cítiš, skoncuju s tým! Pozri sa pravde do očí. Derek Kettering si ťa vzal pre peniaze. Bodka. Zbav sa ho, dcérka.“

Ruth Ketteringová chvíľu hľadela do zeme, potom so sklonenou hlavou povedala: „A čo ak sa bude zdráhať?“

Van Aldin na ňu pozrel v nemom úžase.

„Na jeho súhlas nikto nie je zvedavý.“

Zapýrila sa a opäť si začala hrýzť peru.

„Nie, iste nie. Len sa bojím...“

Odmĺčala sa.

Otec na ňu povzbudivo pozrel. „Čoho, moja?“

„No, že...“ Opatrne hľadala slová. „Že sa tak ľahko nevzdá.“

Milionár bojovne vystrčil bradu.

„Predpokladáš, že sa bude brániť? No nech sa mu páči. Ale podľa mňa sa mylíš. Nebude. Každý advokát mu povie, že sa nemá o čo oprieť.“

„Nemyslíš si,“ zaváhala, „nemyslíš si, že sa mi z čírej pomstivosti bude snažiť čo najviac znepríjemniť život?“

Otec na ňu nechápavo pozrel. „Máš dojem, že by sa mohol vzpierať?“ Pokrútil hlavou. „Pochybujem. Veď sa nemá čoho zachytiť.“

Ruth Ketteringová neodpovedala.

Otec na ňu chvíľu skúmavo hľadel. „No tak, Ruth, von s tým! Vidím, že ťa niečo trápi.“

„Ale nič, vôbec nič.“

Tón jej hlasu však neznel presvedčivo.

„Obávaš sa rečí, však? Uhádol som? To nechaj na mňa. Všetko zariadim tak, aby nevznikol rozruch.“

„Dobre, otec, ak si naozaj myslíš, že rozvod je najlepšie riešenie...“

„Ešte stále ho máš rada? To ťa trápi, Ruth?“

„Nie.“

V jej hlase nezaznel ani náznak zaváhania. Van Aldin sa uspokojil. Potľapkal dcéru po pleci.

„Všetko bude v poriadku, maličká. Nemusíš sa báť. A teraz niečo príjemnejšie. Priniesol som ti z Paríža darček.“

„Ale? Niečo pekné?“

„Dúfam, že budeš nadšená,“ usmial sa.

Vyťahol z vrecka zvrchníka balíček a podal jej ho.

Nedočkavo ho rozbalila a otvorila škatuľku. Z úst sa jej vydral výkrik. Ruth Ketteringová odjakživa zbožňovala šperky.

„Otec, to je nádhera!“